

Mehmet Erte

ARZUDA BİR SAPMA

zeki z. kırmızı

2018

Erte, Mehmet; *Arzuda Bir Sapma (2015, Öykü)*, Yapı Kredi yayınları, Birinci Basım, Mart 2015, İstanbul, 105 s.

Mehmet Erte'den daha önce bir şiir kitabı okumuşum. (*Alçalma*, 2010). Kısa yazımı bu yazının sonuna ekliyorum. 1978 doğumlu (40 yaşında) yazarın *Alçalma*'dan önce *Varlık Yayınevi*'nde yayınlanmış bir şiir kitabı (*Suyu Bulandıran Şey*, 2003), *Yapı Kredi Yayınevi*'nin yayınladığı iki öykü kitabı (*Bakışın Kirlettiği Ayna*, 2008; *Arzuda Bir Sapma*, 2015) ve bir romanı (*Sahte*, 2012) var. *Varlık Dergisi* yönetimini Enver Ercan'dan üstlendiğini biliyorum. Bu durumda elimizdeki öykü kitabı (*Arzuda Bir Sapma*) onun son kitabı oluyor.

“Gerçeğe ayak uydurmayı becerebilen yaşlılarımdan nefret ediyordum, yetişkinlere özgü numaralar çevirmeyi ne kadar da çabuk öğrenmişlerdi... okulda ben de onlar gibi davranmak zorunda kalacak, şeytana boyun eğecektim. Bu kulluğa şimdiden kendimi hazırlamalıydım. Anne-babamı arkasına alan hiçbir düşmana karşı zafer kazanamayacağımı biliyordum, surlarımın kapılarını açacaktım. Düşmanla mücadele sırasında bana ait ne varsa kaybetmekten korkuyor, teslimiyeti bir tür kalkan olarak görüyordum. İkiyüzlülüktü seçtiğim yol, ama direndiğim takdirde nasıl bir açık hedef haline geleceğimi o çocuk aklımla bile sezebiliyordum.” (*Tasma*, 10-1)

Büyüyor olmaktan korkan ergenlik bunalımları içinde anlatıcı gencin suçluluk ve günah işleme duygusu iki kat daha derin. Babaya karşı anneye suç ortaklığı ya da işbirliği dünyanın (okul) çağrısına zorunlu yanıtın verildiği geçiş dönemlerinde 'babanın kuralları'yla uzlaşmaya yerini bırakacaktı. Bu çocuğun gözü annesinin konuğu genç kadının çıplak ayağına takılı kalacak, o ayağın ezdiği nesne olmaya kayıp duracaktır. *“Bulanık, öznel bir bilinç”* önünde genç kadın gerçekliğin dışında arzu nesnesine dönüşüyordu. *“Kurtuluşumun mahvoluşumdan, o genç kadına teslimiyetten geçtiğine kanaat getiriyordum.”* (18) Erkek çocuk boyunu aşan hedeflere uzanmaktadır: *“Boyumu aşan hedeflere uzanırken, yaz günlerinin nehri nasıl işleyeceğimi henüz bilmediğim ama ortak karakterlerini belli belirsiz hissettiğim suçların ovasına doğru akarken, adımlarımın ritmini babamın zalim dünyasının düzenine uydurarak günahlarla dolu okul hayatına kendimi hazırlarken bana kör bir cesaret kazandıran bir arzuyla tanışmış, cânıgönülden şeytanın peşinden giden kimselerden birine dönüştüğümü fark etmemiştim. Başkaldırmaya kalktığım takdirde beni yola getirecek bir tasmanın boynuma takılmayı nasıl da üzüyordu beni.”* (18)

Genç kadından vurgun yemiş erkek çocuk çişinin birazını da altına kaçıracaktı bu durumda. Konukların arasından fırlayacak, genç kadının ayakkabısı hangisi bilemediğinden bütün kadın ayakkabılarına işlediği için annesinden dayağı yiyecektir.

Uzunca aktarmaya çalıştığım kitabın ilk öyküsü. Diğer öyküler hakkında bir izlenim yaratacağını umuyorum. İzleğimiz, cinsel uyanış ya da erotik anlatı değil, hayır. Bedenin ilk kıvılcığının dışarıyla arakesiti, cinselliğin dünya ile buluşma biçimleri. Kuşkusuz anlayan, özenli, titiz, düzgün ve dolu bir dil, dilsel biçem gerektiren bir izlek söz konusu. Çünkü bu izlek yazarını yanlış duygu, izlenim verecek artıyı (fazla) ayıklama, silme yönünde bir yazı çabasına özellikle zorlar. Tümceler, uzun ve dolayimli, metnin genel kurgusu ussal bir yapıda düzenlenecek, sahicilik *Ben*'den (anlatıcı ben) yükseltilecektir. Nedeni açık. Gizli ayıba (mahrem) tanıklığa çağrı yazarın bu kitapla ilgili ana yönsemesini (strateji) oluşturuyor, bir dizi çekim uygulamalarıyla (taktik) bezeli olarak. Kuşkusuz tüm bunlarda, yanlış olan ya da kınanacak herhangi bir yazı tutumu, siyaseti söz konusu değil. Bazen, özellikle kapalı

toplum yapılarında öncü cesaretiyle de ilgilidir bu türden yordamlar ama buna karar vermeden önce daha üst ya da öncel(ikli) izlenelere, gündemlere, hatta bana göre bağlamlara bir göz atmak gerekir. Biz şimdilik yazı içinde kalıp, oradan bakalım. Mehmet Erte'nin zor işe sıvandığını, zorluğun biçimsel (üslupla ilgili) bir sonucu kaçınılmaz kıldığını görmek gerek. İncelikle devinge ve manevralar dili belli biçime, dolayısıyla biçeme taşıyacaktır. Özgünlüğe gelince buralı, Türkçe yazan, bu ekinden konuşan bir yazarın cesareti bir yana ikincilliğe yargılı kalması ne yazık ki kaçınılmaz. Yazı nice parlak bir çözüm sunsa da toplum kendinin birincisini dünyanın ikinciliğine tutsak kılıyor. Ne gam! Varlığımızın önemlice bir bölümünü şimdilik buraya, bizdenliğe borçluyuz. Ha, yanlış anlaşılması gereken şey ise şu: Mehmet Erte'nin yazısında yerel, yerli (otantik) bir şey yok. Gerek izlek, gerek bunun dışavurumu evrensel ölçütlerin içerisinde kavranabilir.

Ayartan (şey), imgedir, bir ses ('Öğretmenimizin topuklu ayakkabılarının sesi') ama daha çok anlığa takılan bir görüntü ('topuklu ayakkabılar') (**Uyanış**, 22) Eros imgesel bir aktarımdır, varlığı silen ve imgecil olan (her) yazı erotiktir, hemen hemen bütün yazılar böyledir.

Öğretmen niçin 'intihar' etti değil, nasıl 'intihar' etti sorusu kışkırtır çocukları. Oysa asıl soru, yaşam (ve tabii ölüm de) 'nasıl'dır. *Nasılın* karşılığı, *anlatıldığı gibidir*, çünkü anlatılan şey yaşanan şeydir ve yaşam ölümü kapsar, tersi olanaksızdır, ölüm yaşamı kapsamaz: $Y \in \bar{O}$, ama $\bar{O} \notin Y$.

Kullanımda (tedavül) dolanan yapay dil ve inceliklerden ('incitmeyiz birbirimizi'), gizli, örtük ama sahici sertliğe ('orospu, soyun') geçişte "gurultular, geçirmeler, osuruklar arasında şaşkınlığımızın gölgeleyemediği bir arzuyla kucaklaştık." (**Yeniyetme**, 27) Erkek anlatıcımız cinsel gelişimini tamamlama yolunda gerekli adımları atıyor. Basamaklardan biri de genelevdir. Yaş 18. Ve genelevde çalışan kadının tabakta domatesi ısırarak yemesindeki çarpıcılık. Uygunsuz (!) bir devini... Genelev resmine sığmayan bir şey ve Mehmet Erte'nin kutlanası bir saptaması... (**Domates**, 28) 27 numaralı evin önünde arkadaşlarla olmanın ayrıca kolaylığı. Bu arkadaşlar birbirlerini neden utangaç paylaşımları boyunca arkadan dolanırlar? "Bocalamama rağmen kadının bana biçtiği tedirgin çocuk, öğrenci, terbiye edilmesi gereken köle rolünü benimsemekte gecikmedim. Başka bir yol daha vardı bana uygun olan: kırılgan âşık." (**Sapma**, 38) Binbir kaygının iç içe geçtiği bu hesaplaşmada "şimdi öykümüz yine genelev odasını mekân tutacak... Bu genelev odasından hiç ayrıldık mı ki?" (43) Yazmanın zamanını olayın zamanına bindirmek uscul bir anlama çabası, yani aslında Thomas Bernhard benzeri bir girişim. Bilinçaltına doğru gerçeğin örtülerini kaldırma girişiminin sahneleri arka arkaya anlatılıyor. Tabii ki gerçeklik, gerçeğin örtüsü, battaniyesidir ve gerçeklik aşılamayacaktır, aşılsa da ancak başka bir gerçekliğe değin aşılabilecektir. Tren, kompartıman ve yazmanın resmi: "Bir yetişkini oynayarak ona yaklaştırmaya başladım./ '...şimdi ona yaklaştığımı düşünüyorum,' diye yazmalıydım belki de – aslında! Gerçekten geçmişte ona yaklaştıysam bile, yani şu anda bir anımı aktarıyor dahi olsam, defterime bu sözcükleri yazarken yaptığım düşlemekten başka bir şey değil. Şüphesiz ne hayatta ne de düşte olaylar, imgeler arasına bu kadar çok düşünce sığar (...) Ama maalesef düşüncelerimiz asla olayların hızına yetişemez." (45) Uzun öykü bu noktada düşünmenin denizini kulaçlıyor, konu yazmanın anlamına dek yükseliyor. Anlatıcımız (yazar?) yazmayı ne seviyor, ne sevmiyor. Dünyaya onunla gelen ve yalnızca ona özgü olanı kavramanın bir yolu yazmak. "Geçmişe ait gibi dursa da, yaşantı diye bilinenin katı sınırlarından kurtularak, düşlendiği zamanda, şimdide, yani kendi geleceğinde, kendisi için tüm mümkün geleceklerin tükendiği yerde yeniden varolan ve düşlendiği zamanın ne ötesinde ne de berisinde kendisine başka bir varoluş

*aramayan öykümüze dönelim artık.” (46) Gördüğümüz gibi anlatı kendi üzerine düşünüyor bir yandan. “Ama o da ne? Kaldığım yerden devam etmeyi umarken kendimi birden kadının bacakları arasında, cinsel ilişkiye hazır olmayan organımla buluyorum.” (46) Bizim kendimizi nerede bulduğumuz ise apayrı bir konu. Ama anlatıcımız öyküsüne “bu noktadan bir kez daha başlama” konusunda kararlı görünüyor. Bir konuya açıklık getirmeden ‘maalesef öyküye dönemeyece(k)’ (48) Anlatıcımız zamanı (kaseti) ya çok ileri ya da geri sarıyor ve doğru yeri, zamanı yakalayamıyor bir türlü. Ne olacak peki? “Sertçe düzerek ona gününü göstermeliydim.” (61) Sonuç mu? “Onların genelevde neler yaşadıklarını hiç merak etmiyor, gerçeği asla öğrenemeyeceğimi biliyordum. Bizi kuşatan ve yöneten oyunu kavramıştım. Hatta bir gün bu maceranın öyküsünü yazarken de bir başka oyunun içine gireceğimi ve kimi noktalarda kendi gerçekliğime ihanet edeceğimi, tam olarak doğruyu aktarmayacağımı daha o zamandan seziyordum.” (65) Yani? Yazmak aldatmak, hatta ihanet etmektir. 105 sayfalık kitapta 36 sayfa yer tutan **Sapma** öyküsünü yine çok kısa öyküler izliyor. Sonuçta belki Lacan gibi ‘Aslında cinsellik yok’ diyemiyorsak bile şunu diyebiliriz: Aslında ‘doğru’ cinsellik yok. Cinsellik bir sapma. Ama neden sapma? Sapmalardan sapmaların sapmalarından...sapmaları mı? Yazar bir *Doğru* arıyor değil, düzeltelim. Öykü yazıyor. **Lokma, Isırmaca** bağlamcıl değişmeceler olarak kısa öykülerin adı ve metin soğukkanlı tutumunda ısrarlı, ayartıcılık derdinde ise hiç değil. “Acıya teslim oldum. Yüzümü rastgele art arda dişlemeye başladı. Hazla kanıyordum. Kanım aktıkça sevgim yüceliyor fakat onun nefreti bir türlü dinmiyordu. Gözyaşlarım gerekti ona. Gözlerinden akmasına izin vermediğim yaşlar...” (**Isırmaca**, 67) Doğalcılığın (natüralizm) *Queer*’le bağı kurulabilir mi? Bunu bilmem ama Mehmet Erte’yi Julia Kristeva üzerinden okuyan biri var. (**Juli Kristeva’dan Mehmet Erte’ye: Tikslenme, Gülme ve Şiddetle Yazmak**, Nilgün Tatal, KaosQ+, Sayı 4, Mayıs 2016, <https://mehmeterte.wordpress.com/2017/04/02/julia-kristevadan-mehmet-erteye-tikslenme-gulme-ve-siddetle-yazmak-nilgun-tatal/>.)*

Bir spor salonunda devrimci çıldırının (histeri) cinsel çağrışımlı ve alaycı anlatısı **Hain** öyküsüne geldiğimiz bu yerde artık şaşırılmayacağız. “Devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Neye inanıldığı değişse de törenler değişmiyordu. Törenler değişse de törenlere olan ihtiyacımız bakıydı. Bayrağı olmayan millet, sancağı olmayan ordu yoktu.”(70) Burada yaşadığımız *güldürüyü* (komediya) küçümsemek ya da onunla dalga geçmek doğrusu sığ, sıradan bir tutumu imler. Yazarın bu güldürüyü ya sonuna dek taşıması ve güldürü içindeki insanı kavraması gerek ya da yeltenmemeli hiç törencil çocuksulukların betimlenmesine. Çünkü böylesi tutumdan kötü kokular çıkabiliyor. Kitaplar koklamaktan çok okunmalı derim. Kol yen içinde kırılmalı dediğim yok, hayır, acınası durumlarımız çıksın görünsün zaten ama gideceksen Aziz Nesin’in gittiği yere dek git derim ben. Yaratıcı cesaret yarattığı kişinin (karakter) nice olumsuz kişi de olsa tüm olarak üstlenilmesiyle ilgilidir ve üstlenmeyi bir tür savunma olarak alan kişiye artık diyecek şeyim yoktur. Anlatıcımıza kulak verelim ve biraz daha üşüyelim: “Aklımı başıma toplamalıydım. Yoldaşlarımı boş yere şüpheye düşürmemeli, kim olduğumu hem onlara hem kendime göstermeliydim. Yüreğimin attığı sol yumruğumu kaldırdım, haykırdım, haykırdım...” (71) Ve Erte bu öyküyü insansız kılarak en yanlış yerde en yanlış zamanda çatıp ‘perdeyi yıkıp viran eyliyor’ öykü türünü. ‘Heman’ sahibine yöneleceğiz de kimdir ki o? Kıyıda (marjinal) insanlar geçmese olmazdı: **Dilenci, Berduş**, kaçınan kadınlar (**Kaşıntı**)... Ama okuduğumuz öykü anlatılan insanların değil, *anlatan* insanın öyküsüdür iyice anlamış olduk. Dünyaya nasıl tepkiler veriyor, tepkilerimizi nasıl üstleniyoruz? Kimiz biz? Böyle yenik, anlattıkça bölünen, çözülen

biri mi? Geveze '**Prezervatif**, **Gazoz**, vb. bozgunu anlatan öykülerden örnekler... Ve bir alıntı: "Öngördüğüm şekilde gelişseydi, okumakta olduğunuz paragrafta bir türlü noktasını koyamadığım uzun bir cümlemin içinde durmaksızın dönecektim, sanıyorum içinden çıkılmayan her sokağın kusursuz labirent oluşuna, dipsiz kuyular ve kusursuz labirentler arasındaki ilişkiye uygun düşen de buydu; fakat metnin nice denemeden sonra karar verdiğim son(suz) halini defterimden bilgisayara geçirirken bir yerde kestirmeden gitmeye kalkınca ilk iki paragraf öyle değişti ki, öznesini önce gizleyen, ardından hepten silen bitimsiz cümleye başlayabileceğim zemini yitirdim. Asıl şimdi dipsiz bir kuyudayım. Yukarı tırmanmak mümkün değil madem, aşağıda ne var ona bakalım. Ağızda başlayan macera kışkımda bitsin. Başta ağızımdan ne çıkacağı önemliydi, sonunda kışkımdan ne çıkacağı pek önemsiz: Bir osuruk." (**Kuyu**, 96)

*

<https://mehmeterte.wordpress.com/kitaplar/>

Yukarıdaki bilgisunar bağlantısında ilk açılan ana sayfada bir söyleşi var Mehmet Erte'yle. Bu arada belirtiyim, site yazarla ilgili kapsamlı, doyurucu bir kaynak niteliğinde. Haziran 2017'de *Melike Belkıs Aydın*'ın yaptığı söyleşide ilk sorusuna yazarın verdiği yanıtı buraya alıyorum: "*Ben insanı ölümsüzlük yanılsaması içinde sokağın her şeyden vazgeçtim. Ayrıca yalana, hileye başvurmadan bütünlüğe sahip bir yapı kuramayız. İnsan parçalanmışken bunun aksine inandırmaya çalışan bir sanattan, edebiyattan yana olamam. Tüm hislerimizi, düşüncelerimizi ölümlü ve eksik oluşumuza borçluyuz, öyleyse neden bunları birer yara olarak görelim. Zavallıysak eğer, ki öyleyiz, bu yapısal bir şey. Doğuştan aciziz diye ne merhameti hak ediyoruz ne de zulüm görmeyi. Kitaplarımdaki kahkaha bence sadece varoluşun inkârına karşı.*"

Böyle diyen bir yazarın niye yazdığını, yazarsa ne yazabileceğini kestirmek hiç zor değil. Bu durumda ben de birazdan yapmayı düşündüğüm, yazarak Mehmet Erte okumasını yapmamayı yeğliyorum. Okurluğumu buralara dek tartışmalı kılamam. Bu yazarımız şu anda Türkiye'nin en eski yazın dergisini (*Varlık*) yönetiyor.

MEHMET ERTE İÇİN EK

Erte, Mehmet; Alçalma (2010)

Yapı Kredi Yayınları, Birinci Basım, Şubat 2010, İstanbul, 69 s.

Mehmet Erte genç şairlerimizden (33 yaşında). Şiirine bakılırsa onu daha yaşlı sanabilir okur. Ölçü uyak oyunlarını geride bırakmış, eskimiş, eleştirisi kıvamını bulmuş, söylediğini sese öncelemiş, düzyazı tınlamasında bir şiir koymuş ortaya **Alçalma**'da.

Hakkında bir şey söyleyebilmek için bu kitap ve içerdiği şiirlerin değerlendirme açısından yetersiz olduğumu belirtmeliyim başta. Şiirinden ayırt edebildiğim birkaç şeyi burada dile getirmekle yetineceğim. İlki, düşünce aktarımı... Beş bölüme ayrılmış kitabı az çok izleklere bağlı (hem ortak, hem kendi içinde) bölümlemiş Erte, insan için dünyada olmanın alçalmaya işaret ettiğini söylüyor. Ama dünyada olmalıkta anladığı şey tümüyle toplumsal bir durum... Alçalan dünyaya tanıklık eden şiir öfke patlamasına yol açacaktır. Şair ışığı en azından herkes kadar yansıtabilir.

İkinci bir yanı, günlük konuşma dilinin kimi şiirler boyunca zorlamayan varlığı. Şiir, gündelik olanı, sıradanlığı karşılayan bir ses ve anlamdizisi içinde belirir ve sona doğru giderek yükselir. Ama hiçbir zaman yüksek vuruş yapmaz (ya da çok az). Bütün bunlardan ortaya çıkan şiirin tınısından hoşlanmadığımı söyleyemem. Belki kurt/kuzu, günah, vb. imgelerle ilerleyen alçalma ve onun ritmik olmayan, dağınık dili, öznenin ortaya çıkması, öfkelenmesi, özgüvenini kazanması, âşık olmasıyla birlikte daha derli toplu, vurgulu, sesçil, ölçülü bir söylemsel (retorik) biçime kayar. Ama genelde ses düzeyi düşük tutulmuş, geleneksel yapay(laşmış) söylemle özün yitirilmesi istenmemiştir.

Bu iyi ve özgündür. Bu ses düzeyine razı olmak, şamatasızlık, dediğim. En iyisi bir iki örnek vermek:

BOM

*Güneşin doğuşu karşısında bir askerin tavrı nasıl olmalıdır,
öncelikle uyanmalıdır, işçi problemleri havuz problemleri gibi çözüldükten
herkes uyanmalı aslında, sonrası sovan kavurması, hanfendi mesela
Mallorca'da uyanmış, sigarası akşamdan bitmişmiş, balkona çıkınca hatırlamış,
Irak'ta bir ihale peşinde pabuç parlayan sevgilisi düşünce aklına
sigara çekmiş canı, öyle, ben şimdi konuyu değiştirdim tabii,
işçi problemleri havuz problemleri gibi çözüldükten ya konuyu değiştireceksin
ya da taşaklarını elarabasıyla gezdiren adamların karşısına dikileceksin,
bizimkiler neden böyle iki bacağın arasında eciş bücüş diye fakat
asla üzülmeceksin, keder kaygı ile kavrulur, nevrotiksen kendine bir at al,
at sevgisinin nelere kadir olduğunu bilemezsin, işte böyle efendim,
lafı bir yere bağlayamam ben, ama dünyanın bütün meydanlarında
bir sik gibi patlayabilirim, bir-ki-üç-dört, bom. (27)*

HERKES KADAR YANSITABİLİRİM İŞİĞİ

*doğaçlama bir şiir bu, bugün on altı ekim iki bin altı, bir yerden
başlamak gerek, buradayım, bir şeyin ucundayım, her şey uçlarından
büyür, bir şeyin ucundayım, sana söyleyecektim, söylemek
istemiştin, kelimelerle, kelimeleri boş yere kullanmak
elini kolunu rahatça oynatmaktan daha kolay, fakat izlemek
istersin sen, dinlemekten iyidir, ağır ağır oku bu satırları, bir sonraki
sayfada yokum, öncekilerde de olmadığım gibi, gizlendiğim yerde
arandığım düşüncesiyle teselli buldum, eğer yaşadıysam
ortaya çıktığımda yaratacağım kargaşayı düşünerek, evet,
bunda bir budalalık yok değil, ama senden kaçtım ben,
senden kaçmanın grururunu taşıdım kaç yıl, benden kaçan
nice yıl boyunca, bir devlet dairesinin bekleme salonu, uzun
bir yemek masası, bir otelin lobisinde verilen kokteyl, buralarda
karşılaşıyoruz düşüncesi ölesiye korkuttu beni, cesaret edebildiğim
tek yerdeyim şimdi, görünmeyi göze alabileceğim sahneyi
kendim hazırladım, bak bu oyunda maskemi çıkardım, sen
nerdesin, bin kişi seyrediyormuş beni, âlâ, bin tek senin gözlerini*

umursadım, yıllarca korktum dilekçeyle girdiğim kuyrukların birinde yakalanırım diye sana, elimde kafa kağıdımla o kapıyı çalarken görmemeliydin beni, işte şimdi dilekçemi yırttım, kapıyı çarptım, sen neredesin, bulabilsem seni, bulabilsem gözlerinde benimle hiç karşılaşmamış kelimelerin yorgunluğunu, senden kaçtığım yılları affetmeyeceksin anladım, yine de görünmek istemez misin bana, gidien geliyormuş dedirtme, insan bir yön tutturup bir yerden çıkabilir o yola, her yerden görebilir neyin ardında kaldığını eğer kıblesi varsa, buradayım, çünkü bana tam bir yenilgi gerekliydi, elimde olmayan bir 'neden' yok, tüm nedenler bağrımda benim, fakat öyle bir gömlek giymişim ki sorma, bağrımı açabileceğim bir düğmesi yok, yırtarak çıkarsam üstümden, soyunsam, deli diyecekler, zaten deli gömleğiymiş çıkarıp attığı bakın diyecekler, bütün mesele ışığa çıkmak, bir kere çıksam, ben de herkes kadar yansıtabilirim ışığı, ışığı yansıtmak gözlerinin karşısında sözler bulmaktır, ama çıkmadım o gözlerin karşısına, aramızda bir mesafe olmadı beni görebileceğin, hiçbir engeli aşmadım, hiçbir mesafeyi tatmadım, kıyıdamak, gözlerinin karşısında bir umudu hareketlerle tüketmektir, kıyımsız durdum satırlar arasında, bir yerde durmak gerek, bugün on altı ekim iki bin altı, doğaçlama bir şiir bu. (40)

ÇÜNKÜ BEN BİR GÜLÜM

Çünkü ben bir gülüm.
Bir gül olmakla açıkladım bencilliğimi.
Ve sevilmiş olmamı. Ben bir gülüm de ondan, dedim duyunca yazgımın içinde kavru lan sorunun çitirtılarını.
Yürümüşüm yazgım diye bileceğim bütününü seçebilmek için, yürümüşüm işte epey. Ne geçti eline diye sorarsan: geçmiş için yetersiz bir açıklama, gelecek için zayıf bir tahmin. Bildiğim bir şey yok, hiçbir şey görmedim. Bir koku sade, göğsümden yayılan...
O derin soluyuşlarda yitirmişim aklımı. Bir gülüm ben, duymadım o tatlı sözleri, başımdan geçeni anlamadım.
Ne oldu diye sorarsan: sevilmiş olmalıyım, Bir gülün başına ne gelmiş ve gelecekse işte.

Herkesin gözleri güzeldir biraz yakından bakınca, her dudakta bir tatlı kıvrım bulunur bir kez öptükten sonra, herkesten bir çift güzel söz çıkar biraz konuşunca. Ama benim gibi bir gülsen eğer, iş başka; bilinmezdir gül ve bilmez niçinleri...
Olacak olan olur derler, kestiremem bir türlü bir an sonrasını. Sevilmek, sevilme k, hep sevilme k yazgımsa da hep benim, bilmek istiyorum artık rengimi, anlamak istiyorum ne olup bittiğini. Yoruldum, yoruldum bir gül olmaktan. Tam solacağım derken derin bir iç çekiş değiştiriyor her şeyi.

Kader ağlarını örer derler, anlamam hiç böyle sözleri. Saçlarımı örerdim ben gençliğimde; nerde, ne zaman çözüldüler.. bir daha örülmemek üzere? Tanrı mı, yoksa rüzgâr mı çevirdi sayfaları çabucak. Ömrüm dediğim bir hisşirtı. Dün olan unutuldu, bugün olan yarın yine olacak. Nereye varacağız diye sorma, bilmiyorum, bir gülüm ben, bilemem. Gül gülün içindedir, anlamadıysan sen bunu hâlâ,

Dönsün tekrar feleğın çemberi.
Sevilmış olmayı doyasıya yaşayabilmek için
sevdım ben seni. (68)

*

Kitabın bu son ve doruk şiiri için *Bingo!* diyorum.